

31973L0239

1973 8 16

EUROPOS BENDRIJŲ OFICIALUSIS LEIDINYS

L 228/3

PIRMOJI TARYBOS DIREKTYVA

1973 m. liepos 24 d.

dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginio draudimo, išskyrus gyvybės draudimą, veiklos pradėjimu ir vykdymu, derinimo

(73/239/EEB)

EUROPOS BENDRIJŲ TARYBA,

atsižvelgdama į Europos ekonominės bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 57 straipsnio 2 dalį,

atsižvelgdama į Bendrąją įsisteigimo laisvės apribojimų panaikinimo programą ⁽¹⁾ ir ypač į jos IV C antraštinę dalį,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę ⁽²⁾,

atsižvelgdama į Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽³⁾,

kadangi, remiantis bendrąja programa, apribojimų, taikomų steigiant tiesioginio draudimo verslu užsiimančias atstovybes ir filialus, panaikinimas priklauso nuo šios veiklos pradėjimo ir vykdymo sąlygų suderinimo; kadangi pirmiausia turėtų būti suderinamos tiesioginio draudimo, išskyrus gyvybės draudimą, sąlygos;

kadangi tam, kad būtų lengviau pradėti ir plėtoti draudimo veiklą, būtina panaikinti tam tikrus nacionalinių priežiūros įstatymų skirtumus; kadangi tam, kad būtų įgyvendintas šis tikslas ir tuo pačiu metu būtų užtikrinta tinkama apdraustųjų ir trečiųjų šalių apsauga visose valstybėse narėse, pageidautina visų pirma suderinti nuostatas, susijusias su draudimo įmonių privalomomis finansinėmis garantijomis;

kadangi nustatant veiklą, kurios negalima imtis be leidimo, ir minimalaus garantinio fondo dydį atitinkamai draudimo grupei būtina klasifikuoti draudimo rizikas pagal draudimo grupes;

kadangi pageidautina, kad ši direktyva nebūtų taikoma savidraudimos draugijoms, kurios dėl jų teisinio statuso atitinka nustatytas patikimumo ir finansinių garantijų sąlygas; kadangi taip pat pageidautina, kad ši direktyva nebūtų taikoma kai kuriose valstybėse narėse esančioms tam tikroms draudimo įmonėms, kurių veikla apima labai ribotą sritį ir gali būti vykdoma pagal įstatymus tik tam tikroje teritorijoje arba tam tikrų asmenų atžvilgiu;

kadangi įvairūs teisės aktai nustato skirtingas vienalaikio sveikatos, kredito ir laidavimo draudimo bei draudimo, susijusio su atgręžtiniu reikalavimu trečiosioms šalims arba teismine gynyba, taisykles, nepriklausomai nuo to, ar šie draudimai derinami tarpusavyje ar su kitomis draudimo grupėmis; kadangi šių skirtumų išlikimas visose draudimo grupėse, išskyrus gyvybės draudimą, panaikinus įsisteigimo teisės apribojimus, reikštų, kad įsisteigimo kliūtys išlieka; kadangi šią problemą būtina išspręsti suderinant teisės aktus vėliau, bet per palyginti trumpą laikotarpį;

kadangi kiekvienoje valstybėje narėje būtina prižiūrėti visas draudimo grupes, kurioms taikoma ši direktyva; kadangi tokia priežiūra yra neįmanoma, jeigu šių grupių draudimu užsiimama be oficialaus leidimo; kadangi dėl to būtina apibrėžti šių leidimų išdavimo ir panaikinimo sąlygas; kadangi būtina nustatyti teisę kreiptis į teismą, jei minėtas leidimas neduodamas arba jeigu jis panaikinamas;

kadangi, atsižvelgiant į nuolatinius sąlygų, susijusių su prekėmis ir kreditais, pokyčius, pageidautina taikyti lankstesnes taisykles draudimo grupėms, apibrėžiamoms kaip transporto draudimas ir įtrauktoms į šios direktyvos priedo A dalies 4, 5, 6, 7 ir 12 punktus, bei draudimo grupėms, apibrėžtoms kaip kredito draudimas ir įtrauktoms į šios direktyvos priedo A dalies 14 ir 15 punktus;

kadangi šiuo metu Bendrija svarsto, kaip nustatyti draudimo techninių atidėjimų bendrą apskaičiavimo metodiką; kadangi dėl to pageidautina, kad šio bei kitų klausimų, susijusių su investicijų grupių nustatymu ir turto įvertinimu, suderinimas būtų reglamentuotas vėlesnėmis direktyvomis;

⁽¹⁾ OL 2, 1962 1 15, p. 36/62.

⁽²⁾ OL C 27, 1968 3 28, p. 15.

⁽³⁾ OL 158, 1967 7 18, p. 1.

kadangi būtina, kad draudimo įmonės, be pakankamų draudimo techninių atidėjimų, reikalingų rizikos prisiėmimo išsipareigojimams vykdyti, taip pat sudarytų papildomą rezervą, vadinamą mokumo atsarga, kuri sudaro laisvasis turtas ir kuris skirtas mokumui užtikrinti pasikeitus verslo sąlygoms; kadangi siekiant užtikrinti, kad šie reikalavimai būtų nustatomi remiantis objektyviais kriterijais, pagal kuriuos vienodo dydžio draudimo įmonės sudaromos vienodos konkurencijos sąlygos, pageidautina, kad ši mokumo atsarga būtų susijusi su draudimo įmonės bendra verslo apimtimi ir būtų nustatoma remiantis dviem garantiniais rodikliais, iš kurių vienas pagrįstas draudimo įmokomis, o kitas — draudimo išmokomis;

kadangi siekiant užtikrinti, kad steigiant draudimo įmones jos turėtų pakankamai finansinių išteklių ir kad vėliau, vykdant draudimo veiklą, jų mokumo atsarga jokių būdu nebūtų mažesnė už minimalų garantinį dydį, pageidautina, kad būtų sudarytas minimalus garantinis fondas, kurio dydis priklausytų nuo draudimų, priskiriamų atitinkamoms draudimo grupėms, rizikos dydžio;

kadangi būtina numatyti tokius atvejus, kai įmonės finansinė padėtis pasikeičia taip, kad jai sunku vykdyti savo rizikos prisiėmimo išsipareigojimus;

kadangi suderintos tiesioginio draudimo veiklos pradėjimo ir vykdymo Bendrijoje taisyklės turėtų būti iš esmės taikomos visoms draudimo įmonėms, pradedančioms savo veiklą šioje rinkoje, o vėliau ir draudimo įmonių, kurių pagrindinė buveinė yra ne Bendrijos teritorijoje, atstovybėms bei filialams; kadangi pageidautina specialiai numatyti priežiūros būdus, taikomus šioms atstovybėms arba filialams, atsižvelgiant į tai, kad draudimo įmonių, kurioms jie priklauso, turtas yra ne Bendrijos teritorijoje;

kadangi vis dėlto pageidautina sušvelninti šias specialias sąlygas, tuo pačiu metu laikantis nuostatos, kad minėtoms draudimo įmonių atstovybėms ir filialams neturėtų būti sudarytos palankesnės sąlygos nei Bendrijos įmonėms;

kadangi būtina parengti tam tikras pereinamąsias nuostatas, kad jau veikiančios mažos ir vidutinės draudimo įmonės galėtų pritaikyti prie reikalavimų, kuriuos valstybės narės turi taikyti laikydamasis šios direktyvos, atsižvelgiant į Sutarties 53 straipsnį;

kadangi svarbu užtikrinti, kad suderintos taisyklės būtų vienodai taikomos, o Komisija ir valstybės narės glaudžiai bendradarbiautų šioje srityje,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

I Antraštinė dalis — Bendrosios nuostatos

1 straipsnis

Ši direktyva reglamentuoja draudimo įmonių, įsteigtų valstybėje narėje arba siekiančių ten įsisteigti, tiesioginio draudimo savarankiškos veiklos, priskiriamos šios direktyvos priede apibrėžtoms draudimo grupėms, pradėjimą ir vykdymą.

2 straipsnis

1. Ši direktyva netaikoma tokioms draudimo rūšims:

- a) gyvybės draudimui, t. y. draudimo šakai, apimančiai visų pirma draudimą išgyvenimo atvejui (draudimo išmoka mokama tik sulaukus nustatyto amžiaus), draudimą mirties atvejui (draudimo išmoka mokama tik mirties atveju), draudimą išgyvenimo arba ankstesnės mirties atvejui (draudimo išmoka mokama sulaukus nustatyto amžiaus ar mirus anksčiau), taip pat gyvybės draudimą su įmokų grąžinimu, tontinas, sutuoktuvių ir gimimų draudimą;
- b) anuitetams (periodinėms draudimo išmokoms);
- c) papildomam draudimui, kuriuo draudžia gyvybės draudimo įmonės, t. y. draudimui nuo nelaimingų atsitikimų, įskaitant darbingumo netekimą, draudimą mirties dėl nelaimingo atsitikimo atvejui, taip pat draudimą invalidumo dėl nelaimingo atsitikimo ar ligos atvejui, kai šios įvairios draudimo rūšys yra papildomos, šalia gyvybės draudimo;
- d) draudimui, sudarančiam įstatymu nustatytos socialinės apsaugos sistemos dalį;
- e) Airijoje ir Jungtinėje Karalystėje taikomai draudimo rūšiai, vadinamai „nuolatinio sveikatos draudimu, kurio negalima panaikinti“.

2. Ši direktyva netaikoma tokiai veiklai:

- a) kapitalo išpirkimo operacijoms, kurios apibrėžiamos pagal kiekvienos valstybės narės teisės aktus;
- b) taupymo ir savidraudos institucijų, kurių išmokų dydis priklauso nuo jų turimų išteklių ir kuriose narių įnašų dydis nustatomas pagal vienodą tarifą, operacijoms;
- c) operacijoms, kurias atlieka juridinio asmens teisių neturinčios organizacijos, siekdamos jų narių savidraudos, nemo-kant draudimo įmokų ir nesudarant draudimo techninių atidėjimų;

- d) iki tolesnio suderinimo, kuris turi būti atliktas per ketverius metus nuo pranešimo apie šią direktyvą — eksporto kredito draudimo operacijoms, atliekamoms valstybės sąskaita arba valstybei remiant.

3 straipsnis

1. Ši direktyva netaikoma savidraudos draugijoms, jeigu jos laikosi visų šių sąlygų:

- savidraudos draugijos įstatai numato papildomų įnašų mokėjimus arba išmokų sumažinimą,
- jų veikla neapima civilinės atsakomybės rizikų, nebent pastarosios sudaro papildomų rizikų grupę, apibrėžtą šios direktyvos priedo C dalyje, arba kredito ir laidavimo draudimo rizikų grupę,
- metinės pajamos, gaunamos iš įnašų už šia direktyva reglamentuojamą veiklą, neviršija vieno milijono atsiskaitymo vienetų,
- ne mažiau kaip pusę pajamų sudaro asmenų, kurie yra savidraudos draugijos nariai, įnašai už šia direktyva reglamentuojamą veiklą.

2. Be to, ši direktyva netaikoma savidraudos draugijoms, kurios yra sudariusios sutartį su kitomis tokios rūšies draudimo įmonėmis dėl visiško jų draudimo liudijimų (polisų) perdraudimo arba sutartį, pagal kurią perdraudimą prisiimanti įmonė vykdo išipareigojimus, kylančius iš draudimo liudijimų (polisų), vietoj perleidžiančios įmonės.

Tokiu atveju perdraudimą prisiimanti įmonė laikosi šia direktyva nustatytų taisyklių.

4 straipsnis

Ši direktyva netaikoma toliau išvardytoms draudimo įmonėms, nebent būtų pakeisti jų įstatai arba teisės aktai dėl jų statuso:

a) Vokietijoje

draudimo įmonėms, kurios pagal viešąją teisę turi monopolio teisę (*Monopolanstalten*):

- 1) Badische Gebäudeversicherungsanstalt, Karlsruhe;
- 2) Bayerische Landesbrandversicherungsanstalt, Munich;

- 3) Bayerische Landestierversicherungsanstalt, Schlachtviehversicherung, Munich;
- 4) Braunschweigische Landesbrandversicherungsanstalt, Brunswick;
- 5) Hamburger Feuerkasse, Hamburg;
- 6) Hessische Brandversicherungsanstalt (Hessische Brandversicherungskammer), Darmstadt;
- 7) Hessische Brandversicherungsanstalt, Kassel;
- 8) Hohenzollernsche Feuerversicherungsanstalt, Sigmaringen;
- 9) Lippische Landesbrandversicherungsanstalt, Detmold;
- 10) Nassauische Brandversicherungsanstalt, Wiesbaden;
- 11) Oldenburgische Landesbrandkasse, Oldenburg;
- 12) Ostfriesische Landschaftliche Brandkasse, Aurich;
- 13) Feuersozietät Berlin, Berlin;
- 14) Württembergische Gebäudebrandversicherungsanstalt, Stuttgart.

Tačiau tuo atveju, kai susijungus kelioms tokioms draudimo įmonėms naujoji įmonė išlaiko susijungusiųjų draudimo veiklos teritorines apimtis, laikoma, kad jos veiklos teritorinė apimtis nepasikeičia; be to, laikoma, kad nepasikeičia jos draudžiamų grupių apimtis, jeigu viena iš susijungusių įmonių perima toje pačioje teritorijoje tokios pat įmonės vykdomus draudimus, priskiriamus vienai arba kelioms draudimo grupėms.

Pusiau valstybinėms institucijoms:

- 1) Postbeamtenkrankenkasse;
- 2) Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten;

b) Prancūzijoje

šioms draudimo įmonėms:

- 1) Caisse départementale des incendiés des Ardennes;
- 2) Caisse départementale des incendiés de la Côte-d'Or;
- 3) Caisse départementale des incendiés de la Marne;
- 4) Caisse départementale des incendiés de la Meuse;

- 5) Caisse départementale des incendiés de la Somme;
- 6) Caisse départementale grêle du Gers;
- 7) Caisse départementale grêle de l'Hérault;

c) *Airijoje*

Voluntary Health Insurance Board;

d) *Italijoje*

Cassa di Previdenza per l'assicurazione degli sportivi (Sportass);

e) *Jungtinėje Karalystėje*

The Crown Agents.

5 straipsnis

Šioje direktyvoje vartojamos sąvokos:

- a) „atsiskaitymo vienetą“ — Europos investicijų banko statuto 4 straipsnyje apibrėžtas vienetą;
- b) „suderintas turtas“ — rizikos prisiėmimo išsipareigojimų, išreikštų tam tikra valiuta, padengimas turtu, kurio vertė arba pardavimo kaina yra išreikšta ta pačia valiuta;
- c) „turto lokalizavimas“ — kilnojamojo ar nekilnojamojo turto buvimas vienoje valstybėje narėje, tačiau ši sąvoka negali būti aiškinama kaip reikalavimas deponuoti kilnojamąjį turtą arba taikyti nekilnojamajam turtui ribojančias priemones, tokias, kaip hipotekos įregistravimas. Laikoma, kad turtas, kurį sudaro skolininkams pateikti mokestiniai reikalavimai, yra toje valstybėje narėje, kurioje šie reikalavimai turi būti padengti.

II Antraštinė dalis — Taisyklės, taikomos draudimo įmonėms, kurių pagrindinė buveinė yra Bendrijos teritorijoje

A skirsnis. Veiklos pradėjimo sąlygos

6 straipsnis

1. Pradedant tiesioginio draudimo veiklą bet kokios valstybės narės teritorijoje, būtina gauti tos valstybės narės oficialų leidimą.
2. Tokį leidimą išduoda atitinkamos valstybės narės kompetentinga valdžios institucija, į kurią turi kreiptis:
 - a) bet kokia draudimo įmonė, kurios pagrindinė buveinė steigama šios valstybės narės teritorijoje;

- b) bet kokia draudimo įmonė, kurios pagrindinė buveinė yra kitos valstybės narės teritorijoje ir kuri steigia savo filialą arba atstovybę pirmiau minėtos valstybės narės teritorijoje;
- c) bet kokia draudimo įmonė, kuri, gavusi reikalingą leidimą pagal šios dalies a arba b punktus, ketina išplėsti savo veiklą vykdydama kitų grupių draudimus šios valstybės narės teritorijoje;
- d) bet kokia draudimo įmonė, kuri, gavusi leidimą pagal 7 straipsnio 1 dalį verstis draudimo veikla tam tikroje nacionalinės teritorijos dalyje, ketina išplėsti savo veiklą kitose šios teritorijos dalyse.

3. Valstybės narės sprendimas išduoti leidimą arba jo neišduoti nepriklauso nuo sumokėto depozito arba pateiktos garantijos.

7 straipsnis

1. Leidimas galioja visoje nacionalinėje teritorijoje, nebent (ir tiek, kiek tai leidžia nacionalinės teisės aktai) pareiškėjas prašo leidimo vykdyti draudimo veiklą tik tam tikroje nacionalinės teritorijos dalyje.

2. Leidimas išduodamas vykdyti tam tikros grupės draudimo veiklą. Leidimas galioja visai draudimo grupei, nebent pareiškėjas pageidauja prisiimti tik dalį atitinkamai draudimo grupei priskiriamų rizikų, kurios nurodytos šios direktyvos priedo A dalyje.

Tačiau:

- a) valstybė narė gali išduoti leidimą vykdyti bet kurio grupių junginio, nurodyto priedo B dalyje, draudimą, jeigu tokiam leidime nurodomas atitinkamas pavadinimas pagal B dalį;
- b) leidimas, išduotas drausti vieną grupę ar grupių junginį, taip pat galioja draudžiant papildomas rizikas, priskiriamas kitoms draudimo grupėms, jeigu įvykdomos priedo C dalyje nurodytos sąlygos;
- c) iki tolesnio suderinimo, kuris turi būti atliktas per ketverius metus nuo pranešimo apie šią direktyvą, Vokietijos Federacinė Respublika gali ir toliau laikytis nuostatos, draudžiančios jos teritorijoje vienu laiku užsiimti sveikatos, kredito ir laidavimo draudimu bei draudimu, susijusiu su atgręžtiniu reikalavimu trečiosioms šalims arba teisine gynyba, derinant juos tarpusavyje ar su kitomis draudimo grupėmis.

8 straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė reikalauja, kad jos teritorijoje įsteigtos draudimo įmonės, pateikusias prašymą išduoti leidimą:

- a) būtų vienos iš šių įmonių rūšių:
- Belgijos Karalystėje:
„société anonyme/naamloze vennootschap“, „société en commandite par actions/vennootschap bij wijze van geldschieting op aandelen“, „association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringmaatschappij“, „société coopérative/cooperative vennootschap“,
 - Danijos Karalystėje:
„Aktieselskaber“ (akcinės bendrovės), „gensidige selskaber“ (savidraudos bendrovės),
 - Vokietijos Federacinėje Respublikoje:
„Aktiengesellschaft“, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit“, „Offentlich-rechtliches Wettbewerbs-Versicherungsunternehmen“,
 - Prancūzijos Respublikoje:
„société coopérative“, „société a forme mutuelle“, „mutuelle“, „union de mutuelles“,
 - Airijos Respublikoje:
„incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited“ (ribotos atsakomybės akcinės bendrovės, kurių atsakomybė apribojama akcijomis arba jų narių garantijomis, arba neribotos atsakomybės akcinės bendrovės),
 - Italijos Respublikoje:
„società per azioni“, „società cooperativa“, „mutua di assicurazione“,
 - Liuksemburgo Didžiojoje Hercogystėje:
„société anonyme“, „société en commandite par actions“, „association d'assurances mutuelles“, „société coopérative“,
 - Nyderlandų Karalystėje:
„naamloze vennootschap“, „onderlinge waarborgmaatschappij“, „coöperative vereniging“,
 - Jungtinėje Karalystėje:
„incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited“ (ribotos atsakomybės akcinės bendrovės, kurių atsakomybė apribojama akcijomis arba jų narių garantijomis, arba neribotos atsakomybės akcinės bendrovės), „societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts“ (bendrovės, įregistruotos pagal pramonės ir taupymo draugijų įstatymus), „societies registered under the Friendly Societies Act“ (bendrovės, įregistruotos pagal Savišalpos draugijų įstatymą), „Lloyd's underwriters“ (Lloyd's draudikai).
- Be to, kai reikia, valstybės narės gali steigti bet kokių viešosios teisės numatytų rūšių draudimo įmones, jeigu jų veikla apima draudimo operacijas, atliekamas lygiavertėmis sąlygomis pagal privatinę teisę;
- b) vykdytų tik draudimo veiklą ir tiesiogiai su ja susijusias operacijas ir neužsiimtų jokia kita komercine veikla;
- c) pateiktų veiklos planą pagal 9 straipsnio nuostatas;
- d) turėtų 17 straipsnio 2 dalyje numatytą minimalų garantinį fondą.
2. Draudimo įmonė, prašanti išduoti leidimą išplėsti savo veiklą ir pradėti kitų grupių draudimus arba, 6 straipsnio 2 dalies d punkte nurodytu atveju, išplėsti savo veiklą kitose teritorijos dalyse, pateikia veiklos, susijusios su kitomis draudimo grupėmis arba kita teritorijos dalimi, planą pagal 9 straipsnį.
- Be to, draudimo įmonė pateikia įrodymus, kad jos mokumo atsarga atitinka 16 straipsnio reikalavimus; taip pat, jeigu pagal 17 straipsnio 2 dalies nuostatas toms kitoms draudimo grupėms būtinas didesnis minimalus garantinis fondas, draudimo įmonė pateikia įrodymus, kad ji turi šį minimumą.
3. Šios derinimo priemonės nedraudžia valstybėms narėms taikyti nuostatas, reikalaujančias, kad draudimo įmonių direktoriai ir valdytojai turėtų reikalaujamą techninę kvalifikaciją arba kad draudimo įmonės steigimo sutartis ar įstatai, bendrosios arba specialiosios poliso sąlygos, draudimo įmokų tarifai ir visi kiti dokumentai, reikalingi įprastinei priežiūros veiklai, būtų patvirtinti.
4. Pagal pirmiau minėtas nuostatas negalima reikalauti, kad prašymas išduoti leidimą būtų nagrinėjamas atsižvelgiant į rinkos ekonomines reikmes.
- 9 straipsnis*
- 8 straipsnio 1 dalies c punkte minėtame veiklos plane nurodomi šie duomenys arba pateikiami įrodymai, patvirtinantys šiuos dalykus:
- a) rizikų, kurias drausti ketina draudimo įmonė, pobūdį; bendrąsias ir specialiąsias poliso sąlygas;
 - b) draudimo įmokų tarifus, kuriuos draudimo įmonė ketina taikyti kiekvienai draudimo grupei;
 - c) pagrindinius perdraudimo principus;

- d) minimalaus garantinio fondo sudedamąsias dalis;
 - e) išlaidų, susijusių su pradinėmis administracinėmis paslaugomis ir verslą užtikrinančiomis organizacinėmis priemonėmis, sąmatą; finansinius išteklius, numatytus šioms išlaidoms padengti;
- be to, per pirmuosius trejus finansinius metus:
- f) valdymo išlaidų, išskyrus įsikūrimo išlaidas, sąmatą ir visų pirma einamųjų bendrųjų išlaidų ir komisinių sąmatą;
 - g) draudimo įmokų arba įnašų ir išmokų sąmatą;
 - h) numatomą balansą;
 - i) finansinių išteklių, kuriuos ketinama panaudoti rizikos prisiėmimo išsipareigojimams padengti, ir mokumo atsargos sąmatą.

Kalbant apie rizikas, įtrauktas į šios direktyvos priedo A dalies 4, 5, 6, 7 ir 12 punktus, nereikalaujama nurodyti šio straipsnio a ir b punktuose išvardytų duomenų, o kalbant apie rizikas, įtrauktas į šios direktyvos priedo A dalies 14 ir 15 punktus, nereikalaujama nurodyti šio straipsnio b punkte išvardytų duomenų. Be to, kalbant apie rizikas, įtrauktas į A dalies 11 punktą, nebūtina nurodyti šio straipsnio a ir b punktuose išvardytų duomenų.

10 straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė reikalauja, kad draudimo įmonė, kurios pagrindinė buveinė yra kitos valstybės narės teritorijoje, prašydama išduoti leidimą įsteigti savo atstovybę arba filialą:

- a) pateiktų savo įstatus ir direktorių bei valdytojų sąrašą;
- b) pateiktų valstybės, kurioje yra draudimo įmonės pagrindinė buveinė, kompetentingos valdžios institucijos išduotą pažymą, patvirtinančią, kad ši draudimo įmonė turi teisę drausti atitinkamas grupes ir kad ji turi sudariusi minimalų garantinį fondą arba minimalią mokumo atsargą, apskaičiuotą pagal 16 straipsnio 3 dalį; be to, pažymoje nurodomos šios įmonės draudžiamosios rizikos ir 11 straipsnio 1 dalies e punkte išvardyti finansiniai ištekliai;
- c) pateiktų veiklos planą, parengtą pagal 11 straipsnį;
- d) paskirtų įgaliotąjį atstovą, kurio nuolatinė gyvenamoji vieta ir buveinė yra priimančiosios valstybės narės teritorijoje ir kuriam suteikti pakankami įgaliojimai, kad jis galėtų draudimo įmonės vardu prisiimti išsipareigojimus trečiosioms šalims bei

atstovauti draudimo įmonei priimančiosios valstybės institucijose ir teismuose. Jeigu atstovas yra juridinės teisės turintis asmuo, jo pagrindinė buveinė turi būti priimančiosios valstybės teritorijoje ir jis savo ruožtu turi paskirti jam atstovaujantį asmenį, atitinkantį pirmiau nurodytas sąlygas. Valstybė narė neturi teisės nepritarti atstovo paskyrimui, išskyrus tuos atvejus, kai šio atstovo reputacija arba techninė kvalifikacija neatitinka reikalavimų, taikomų draudimo įmonių, kurių pagrindinės buveinės yra minėtoje valstybėje narėje, direktoriams.

Kalbant apie *Lloyd's*, jeigu priimančiojoje valstybėje iškelta byla dėl draudimo išsipareigojimų, apdraustiesiems negali būti taikoma mažiau palanki tvarka nei iškėlus bylą tradicinei draudimo įmonei. Todėl įgaliotajam atstovui turi būti suteikti pakankami įgaliojimai, kad būtų galima jam iškelti bylą ir kad jis galėtų įpareigoti atitinkamus *Lloyd's* draudikus vykdyti teismo sprendimus.

2. Kiekviena valstybė narė reikalauja, kad siekdamas išplėsti draudimo įmonės atstovybės arba filialo veiklą kitose nacionalinės teritorijos dalyse pagal 6 straipsnio 2 dalies d punktą arba pradėti kitų grupių draudimus, leidimo prašymą padavęs asmuo pateiktų veiklos planą, parengtą pagal 11 straipsnį, bei atitiktų šio straipsnio 1 dalies b punkto reikalavimus.

3. Šios suderinimo priemonės nedraudžia valstybėms narėms įgyvendinti nuostatų, reikalaujančių, kad būtų patvirtintos visų draudimo įmonių bendrosios ir specialiosios poliso sąlygos, draudimo įmokų tarifai ir visi kiti dokumentai, reikalingi atlikti įprastinę priežiūrą.

4. Pagal pirmiau minėtas nuostatas negalima reikalauti, kad prašymas išduoti leidimą būtų nagrinėjamas atsižvelgiant į rinkos ekonomines reikmes.

11 straipsnis

1. 10 straipsnio 1 dalies c punkte minėtame draudimo įmonės atstovybės arba filialo veiklos plane nurodomi šie duomenys arba pateikiami įrodymai, patvirtinantys šiuos dalykus:

- a) rizikų, kurias drausti ketina draudimo įmonė priimančiojoje valstybėje, pobūdį; bendrąsias ir specialiąsias poliso sąlygas, kurias ji ketina naudoti;
- b) draudimo įmokų tarifus, kuriuos draudimo įmonė ketina taikyti kiekvienai draudimo grupei;

- c) pagrindinius perdraudimo principus;
- d) draudimo įmonės mokumo atsargos, apibrėžtos 16 ir 17 straipsniuose, įvertinimą;
- e) išlaidų, susijusių su pradinėmis administracinėmis paslaugomis ir verslą užtikrinančiomis organizacinėmis priemonėmis, sąmata; finansinius išteklius, numatytus šioms išlaidoms padengti;

be to, per pirmuosius trejus finansinius metus:

- f) valdymo išlaidų sąmatą;
- g) draudimo įmokų arba įnašų ir išmokų sąmatą;
- h) numatomą draudimo įmonės atstovybės arba filialo balansą.

Kalbant apie rizikas, įtrauktas į šios direktyvos priedo A dalies 4, 5, 6, 7 ir 12 punktus, nereikalaujama nurodyti a ir b punktuose išvardytų duomenų, o kalbant apie rizikas, įtrauktas į šios direktyvos priedo A dalies 14 ir 15 punktus, nereikalaujama nurodyti šio straipsnio b punkte išvardytų duomenų. Be to, kalbant apie rizikas, įtrauktas į A dalies 11 punktą, nebūtina nurodyti a ir b punktuose išvardytų duomenų.

2. Prie draudimo veiklos plano pridedamas draudimo įmonės balansas ir pelno (nuostolio) ataskaita už kiekvienus paskutiniuosius trejus finansinius metus. Jeigu draudimo įmonė trejus finansinius metus nevykdė draudimo veiklos, ji turi pateikti šias ataskaitas ir balansus tik už baigtus finansinius metus.

Kalbant apie *Lloyd's*, vietoj paskelbto balanso ir pelno (nuostolio) ataskaitos pateikiama privaloma metinė prekybos operacijų ataskaita, apimanti visas draudimo operacijas, prie kurios pridedamas rašytinis patvirtinimas, liudijantis, kad kiekvienam draudikui yra išduotas auditoriaus sertifikatas, ir rodantis, kad dėl šių operacijų prisiimta atsakomybė yra visiškai padengta turtu. Šie dokumentai turi suteikti valstybės institucijoms galimybę įvertinti draudimo įmonės mokumą.

3. Veiklos planas ir valstybės institucijų, turinčių teisę išduoti leidimą, pastabos perduodamos valstybės, kurioje yra draudimo įmonės pagrindinė buveinė, kompetentingoms valdžios institucijoms. Pastarosios pateikia savo nuomonę pirmosioms institucijoms per tris mėnesius nuo dokumentų gavimo dienos; jeigu jos nepateikia savo nuomonės per minėtą laikotarpį, laikoma, kad ši nuomonė teigiama.

12 straipsnis

Bet koks sprendimas neišduoti leidimo turi būti pagrįstas konkrečiais motyvais ir apie tai pranešama atitinkamai draudimo įmonei.

Kiekviena valstybė narė užtikrina teisę apskūsti sprendimą neduoti leidimo teismui.

Ši nuostata taip pat taikoma tais atvejais, kai kompetentingos valdžios institucijos neišnagrinėjo prašymo išduoti leidimą per šešis mėnesius nuo jo gavimo dienos.

B skirsnis. Draudimo veiklos sąlygos

13 straipsnis

Valstybės narės glaudžiai bendradarbiauja, atlikdamos leidimą gavusių draudimo įmonių finansinės padėties priežiūrą.

14 straipsnis

Valstybės narės, kurios teritorijoje yra draudimo įmonės pagrindinė buveinė, priežiūros institucija turi patikrinti draudimo įmonės mokumą visai veiklai vykdyti. Kitų valstybių narių priežiūros institucijos turi pateikti pirmajai institucijai visą tokiam patikrinimui reikalingą informaciją.

15 straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė, kurios teritorijoje vykdoma draudimo veikla, reikalauja, kad draudimo įmonė sudarytų pakankamus draudimo techninius atidėjimus.

Tokių atidėjimų dydis apskaičiuojamas pagal valstybės nustatytas taisykles arba, jeigu tokių taisyklių nėra, remiantis šios valstybės nustatyta praktika.

2. Draudimo techniniai atidėjimai turi būti padengti lygiavertiu ir suderintu turtu, lokalizuotu kiekvienoje iš valstybių, kuriose vykdoma draudimo veikla. Tačiau valstybės narės gali sušvelninti taisykles, taikomas suderintam turtui ir turto lokalizavimui.

Atsižvelgdama į savo ypatingą padėtį, Liuksemburgo Didžioji Hercogystė gali iki tol, kol bus suderinti teisės aktai dėl draudimo įmonių likvidavimo, išsaugoti garantijų sistemą, taikomą draudimo techniniams atidėjimams šios direktyvos įsigaliojimo metu.

Valstybės, kurioje vykdoma draudimo veikla, teisės aktai apibrėžia šio turto pobūdį ir, jei reikia, nustato jo dydį, kuris gali būti panaudotas draudimo techniniams atidėjimams padengti; be to, šie teisės aktai nustato turto įvertinimo taisykles.

3. Jeigu valstybė narė leidžia panaudoti perdraudikams pateiktus reikalavimus išmokėti draudimo išmoką tam, kad būtų padengti bet kokie techniniai atidėjimai, ji turi nustatyti atitinkamą procentą, kurį galima panaudoti tokiam padengimui. Tokiu atveju ji negali reikalauti, kad šiuos reikalavimus atitinkantis turtas būtų lokalizuotas jos teritorijoje, nepaisant to, kas pasakyta šio straipsnio 2 dalyje.

4. Valstybės narės, kurios teritorijoje yra draudimo įmonės pagrindinė buveinė, priežiūros institucija patikrina, ar draudimo įmonės balansas rodo, kad su draudimo techniniais atidėjimais susijęs turtas yra lygiavertis rizikos prisiėmimo įsipareigojimams, prisiimtiems visose valstybėse, kuriose ši įmonė vykdo draudimo veiklą.

16 straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė reikalauja, kad draudimo įmonė, kurios pagrindinė buveinė yra jos teritorijoje, sudarytų pakankamą mokumo atsargą visai veiklai vykdyti.

Mokumo atsarga turi atitikti draudimo įmonės turtą, nesuvaržytą numatomais įsipareigojimais, atėmus visą nematerialų turtą. Visų pirma atsižvelgiama į šiuos dalykus:

- apmokėtą akcinį kapitalą arba, jeigu tai savidraudos draugija, nustatytą pradinį fondą,
- pusę dar neapmokėto akcinio kapitalo arba pradinio fondo, kai apmokėta dalis jau siekia 25 proc. šio kapitalo arba fondo,
- atidėjimus (įstatymu numatytus ir laisvuosius), neatitinkančius rizikos prisiėmimo įsipareigojimų,
- bet kokią nepaskirstytą pelną,
- jei tai savidraudos draugija arba savidraudos tipo draugija, kuriai mokami kintamieji įnašai, — bet kokius jos nariams pareikštus reikalavimus, pagal kuriuos tais pačiais finansiniais metais reikia sumokėti papildomus įnašus, kurių dydis gali siekti iki pusės didžiausių ir faktiškai sumokėtų įnašų skirtumo, tačiau negali viršyti 50 % mokumo atsargos,
- draudimo įmonei paprašius ir pateikus įrodymus bei visų valstybių narių, kuriose ji vykdo savo veiklą, priežiūros tarnyboms sutikus — nematomus rezervus, atsiradusius dėl turto vertės

sumažinimo arba įsipareigojimų vertės padidinimo balanse, jeigu šie nematomi rezervai neatsirado dėl neįprasto įvykio.

Draudimo techninių atidėjimų vertės padidinimas nustatomas pagal jų dydį, kurį apskaičiuoja draudimo įmonė vadovaudamasi nacionalinėmis taisyklėmis; tačiau iki tolesnio draudimo techninių atidėjimų suderinimo 75 % skirtumo tarp numatomų išmokėjimų atidėjimų dydžio, kurį draudimo įmonė apskaičiuoja pagal vienodą minimalų draudimo įmokų tarifą, ir dydžio, kuris būtų gautas, apskaičiuojant šį atidėjimą sutarties pagrindu, jeigu nacionalinės teisės aktai numato galimybę pasirinkti vieną iš šių dviejų metodų, gali būti priskaičiuoti prie mokumo atsargos, neviršijant 20 %.

2. Mokumo atsarga apskaičiuojama pagal metinę draudimo įmokų arba įnašų sumą arba pagal vidutinę draudimo išmokų sumą, išmokėtą per paskutiniuosius trejus finansinius metus. Tačiau, jeigu draudimo įmonė iš esmės draudžia tik vieną arba kelias rizikas, susijusias su audra, kruša arba šalčiu, vidutinę draudimo išmokų sumą apskaičiuojama remiantis paskutiniųjų septynerių metų duomenimis.

3. Atsižvelgiant į 17 straipsnio nuostatas, mokumo atsargos suma turi būti lygi didesniai iš šių dviejų skaičiavimo rezultatų:

Pirmasis skaičiavimo rezultatas (pagrįstas draudimo įmokomis):

- draudimo įmokos arba įnašai (įskaitant papildomus draudimo įmokų arba įnašų mokėjimus), kuriuos reikia mokėti dėl visos tiesioginės draudimo veiklos, atliekamos paskutiniaisiais finansiniais metais, už visus prieš tai buvusius finansinius metus, yra sudedami,
- prie šios sumos pridedama paskutiniaisiais finansiniais metais prisiimto viso perdraudimo įmokų suma,
- iš šios sumos atimama draudimo įmokų arba įnašų, anuliuotų per paskutiniuosius finansinius metus, suma bei mokesčių ir mokėjimų, susijusių su draudimo įmokomis arba įnašais, priskaičiuotais prie pirmosios sumos, bendra suma.

Gautas dydis padalijamas į dvi dalis: pirmoji dalis apima ne daugiau kaip 10 milijonų atsiskaitymo vienetų, antroji — likusią sumą; nuo šių dalių atitinkamai apskaičiuojami 18 ir 16 % ir gauti dydžiai sudedami.

Pirmasis skaičiavimo rezultatas gaunamas padauginant taip apskaičiuotą sumą iš paskutiniųjų finansinių metų santykio tarp tų išmokų, kurias draudimo įmonė turės sumokėti, atėmus perveidimus už perdraudimą, sumos ir bendros išmokų sumos; šis santykis jokių būdu negali būti mažesnis kaip 50 %.

Antrasis skaičiavimų rezultatas (pagrįstas išmokomis):

- išmokos, kurias reikia mokėti dėl tiesioginės draudimo veiklos (neatskaitant išmokų, kurias turi sumokėti perdraudikai ir antriniai perdraudikai) šio straipsnio 2 dalyje nurodytais laikotarpiais, yra sudedamos,
- prie šios bendros sumos pridedama išmokėtų draudimo išmokų, susijusių su perdraudimais arba antriniais perdraudimais, prisiimtų tais pačiais laikotarpiais, suma,
- prie šios sumos pridedama numatomų išmokėjimų techninių atidėjimų arba rezervų, sudarytų paskutiniųjų finansinių metų pabaigoje ir susijusių su tiesiogine draudimo veikla bei prisiimtu perdraudimu, suma,
- iš šios sumos atimama išmokų, sumokėtų šio straipsnio 2 dalyje nurodytais laikotarpiais, suma,
- iš likusios sumos atimama numatomų išmokėjimų techninių atidėjimų arba rezervų, sudarytų antrųjų finansinių metų prieš paskutiniuosius finansinius metus, už kuriuos yra pateiktos ataskaitos, pradžioje ir susijusių su tiesiogine draudimo veikla bei prisiimtu perdraudimu, suma.

Viena trečioji arba viena septintoji taip apskaičiuotos sumos dalis, atsižvelgiant į šio straipsnio 2 dalyje nurodytus laikotarpius, padalijama į dvi dalis: pirmoji dalis apima ne daugiau kaip 7 milijonus atsiskaitymo vienetų, antroji — likusią sumą; nuo šių dalių apskaičiuojami atitinkamai 26 ir 23 % ir gauti dydžiai sudedami.

Antrasis skaičiavimo rezultatas gaunamas padauginant taip apskaičiuotą sumą iš paskutiniųjų finansinių metų santykio tarp tų išmokų, kurias draudimo įmonė turės sumokėti po pervedimų už perdraudimą, sumos ir bendros išmokų sumos; šis santykis jokių būdu negali būti mažesnis kaip 50 %.

4. Draudžiant sveikatos draudimu panašiu techniniu pagrindu kaip ir gyvybės draudimas, kiekviena trupmena, taikoma šio straipsnio 3 dalyje nurodytoms dalims, yra sumažinama iki vienos trečiosios, jeigu:

- draudimo įmokos yra apskaičiuotos pagal ligų lenteles draudimo veikloje taikomu matematiniu metodu,
- sudaromi prailgintos gyvenimo trukmės atidėjimai,
- nustatoma papildoma įmoka tam, kad būtų sudaryta tinkamo dydžio mokumo atsarga,

- draudikas gali nutraukti sutartį ne vėliau kaip iki trečiųjų draudimo metų pabaigos,
- draudimo sutartis numato draudimo įmokų padidinimą arba išmokėjimų sumažinimą net ir einamosioms sutartims.

5. Kalbant apie *Lloyd's*, pirmasis rezultatas, susijęs su šio straipsnio 3 dalyje nurodytomis įmokomis, apskaičiuojamas pagal grynąsias draudimo įmokas, padaugintas iš vienodo tarifinio procento, kurį kiekvienais metais nustato įmonės auditorius. Šis vienodas draudimo įmokų tarifinis procentas apskaičiuojamas pagal naujausius statistinius duomenis apie sumokėtus komisinius.

Visi duomenys ir atitinkami apskaičiavimai perduodami tų valstybių, kurioje yra įsteigtas *Lloyd's*, institucijoms.

17 straipsnis

1. Viena trečioji mokumo atsargos dalis sudaro garantinį fondą.
2. a) tačiau garantinis fondas negali būti mažesnis kaip:
 - 400 000 atsiskaitymo vienetų, jeigu draudžiamos visos arba kai kurios rizikos, įtrauktos į šios direktyvos priedo A dalies 10, 11, 12, 13, 14 ir 15 punktus,
 - 300 000 atsiskaitymo vienetų, jeigu draudžiamos visos arba kai kurios rizikos, įtrauktos į šios direktyvos priedo A dalies 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 ir 16 punktus,
 - 200 000 atsiskaitymo vienetų, jeigu draudžiamos visos arba kai kurios rizikos, įtrauktos į šios direktyvos priedo A dalies 9 ir 17 punktus;
- b) jeigu draudimo įmonės veikla apima keletą draudimo grupių arba keletą rizikų, atsižvelgiama tik į tą draudimo grupę arba riziką, kuriai nustatyta didžiausia suma;
- c) kalbant apie savidraudos draugijas ir savidraudos tipo draugijas, bet kokia valstybė narė gali leisti minimalų garantinį fondą sumažinti viena ketvirtąja dalimi.

18 straipsnis

1. Valstybės narės nenustato jokių taisyklių, reglamentuojančių turto, viršijančio tą, kuris padengia 15 straipsnyje nurodytus draudimo techninius atidėjimus, pasirinkimą.

2. Atsižvelgdamos į 15 straipsnio 2 dalies, 20 straipsnio 1 ir 3 dalių ir 22 straipsnio 1 dalies paskutinės pastraipos nuostatas, valstybės narės negali riboti laisvo disponavimo kilnojamuoju ar nekilnojamuoju turtu, priklausančiu leidimą turinčioms draudimo įmonėms.

Tačiau iki tolesnio gyvybės draudimo veiklos pradėjimo ir vykdymo sąlygų suderinimo Vokietijos Federacinė Respublika gali toliau taikyti laisvo disponavimo turtu apribojimus, draudžiant sveikatos draudimu pagal 16 straipsnio 4 dalį, jeigu *T reuhander* sutartis reglamentuoja laisvą disponavimą turtu, padengiančiu matematinius atidėjimus.

Tačiau kol nebus nustatytos tolesnio derinimo priemonės, Danijos Karalystė gali toliau taikyti galiojančius teisės aktus, ribojančius laisvą disponavimą turtu, kurių sukaupė draudimo įmonės pensijoms, mokėtinoms pagal privalomąjį draudimą nuo nelaimingų atsitikimų gamyboje, padengti.

3. Šios nuostatos nedraudžia valstybei narei, laikantis valstybės, kurioje vykdoma draudimo veikla, galiojančių taisyklių pagal 15 straipsnio 2 dalį ir saugant apdraustųjų interesus, imtis bet kokių priemonių, kurias ji turi teisę įgyvendinti kaip atitinkamų draudimo įmonių savininkė, narė arba partnerė.

19 straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė reikalauja, kad visos draudimo įmonės, kurių pagrindinė buveinė yra jos teritorijoje, pateiktų metinę ataskaitą apie visų rūšių operacijas, savo finansinę padėtį ir mokumą.

2. Valstybė narė reikalauja, kad draudimo įmonės, vykdančios savo veiklą jos teritorijoje, sistemingai pateiktų ataskaitas apie pajamas kartu su statistikos dokumentais, kurie reikalingi priežiūrai vykdyti. Kompetentingos priežiūros institucijos pateikia viena kitai dokumentus ir informaciją, kurią reikia priežiūrai vykdyti.

20 straipsnis

1. Jeigu draudimo įmonė nesilaiko 15 straipsnio nuostatų, valstybės, kurioje ji vykdo savo veiklą, priežiūros institucija gali uždrausti jai laisvai disponuoti savo turtu šioje valstybėje, prieš tai pranešusi valstybės, kurioje yra draudimo įmonės pagrindinė buveinė, priežiūros institucijai apie savo ketinimus.

2. Siekiant atkurti draudimo įmonės, kurios mokumo atsarga pasidarė mažesnė už 16 straipsnio 3 dalimi nustatytą minimumą, finansinę padėtį, valstybės, kurioje yra draudimo įmonės

pagrindinė buveinė, priežiūros institucija pareikalauja, kad jai būtų pateiktas tinkamos finansinės padėties atkūrimo planas, kurį ji turi patvirtinti.

3. Jeigu mokumo atsarga pasidarė mažesnė už 17 straipsniu nustatytą garantinį fondą, valstybės, kurioje yra draudimo įmonės pagrindinė buveinė, priežiūros institucija pareikalauja, kad jai būtų pateiktas trumpalaikis finansinis planas, kurį ji turi patvirtinti.

Ji taip pat gali apriboti arba uždrausti draudimo įmonei laisvai disponuoti savo turtu. Ji praneša kitų valstybių narių, kurių teritorijose ši draudimo įmonė turi leidimą verstis draudimo veikla, institucijoms apie visas taikomas priemones, o pastarosios, pirmajai pareikalavus, imasi tokių pačių priemonių.

4. Kompetentingos priežiūros institucijos gali imtis tolesnių priemonių, reikalingų apsaugoti apdraustųjų interesus šio straipsnio 1 ir 3 dalyse nurodytais atvejais.

5. Kitų valstybių narių, kurių teritorijose atitinkama draudimo įmonė taip pat turi leidimą verstis draudimo veikla, priežiūros institucijos bendradarbiauja įgyvendinant 1–4 dalyse pateiktas nuostatas.

21 straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė turi suteikti galimybę draudimo įmonei perduoti visą savo draudimo liudijimų (polisų) portfelį arba jo dalį, jeigu teisių perėmėjas turi reikalingą mokumo atsargą, prieš tai tinkamai parengus perdavimo dokumentus.

Atitinkamos priežiūros institucijos, prieš patvirtindamos tokį perdavimą, konsultuojasi tarpusavyje.

2. Kompetentingos priežiūros institucijos patvirtintas perdavimas tiesiogiai paveikia atitinkamus draudėjus arba apdraustuosius.

C skirsnis. Leidimo panaikinimas

22 straipsnis

1. Valstybės narės, kurioje yra draudimo įmonės pagrindinė buveinė, kompetentinga institucija, išdavusi leidimą, gali jį panaikinti, jeigu draudimo įmonė:

a) nesilaiko leidimo išdavimo reikalavimų;

- b) nesugebėjo per nustatytą laiką imtis atkūrimo arba finansiniame plane numatytų priemonių, minėtų 20 straipsnyje;
- c) nevykdo savo įsipareigojimų pagal nacionalinius teisės aktus.

Jeigu leidimas panaikinamas, valstybės, kurioje yra draudimo įmonės pagrindinė buveinė, priežiūros institucija praneša apie šį sprendimą kitų valstybių narių, išdavusių draudimo įmonei leidimą vykdyti draudimo veiklą, priežiūros institucijoms; gavusios pranešimą apie tokį sprendimą, pastarosios institucijos taip pat panaikina savo leidimus. Valstybės, kurioje yra draudimo įmonės pagrindinė buveinė, priežiūros institucija kartu su pastarosiomis institucijomis imasi visų reikalingų priemonių, kad apsaugotų apdrausitojo interesus, ir visų pirma apriboja laisvą disponavimą draudimo įmonės turtu, jeigu šis apribojimas jau nėra taikomas pagal 20 straipsnio 1 dalį ir šio straipsnio 3 dalies antrą pastraipą.

2. Leidimas, išduotas draudimo įmonės, kurios pagrindinė buveinė yra kitoje valstybėje narėje, atstovybei arba filialui, gali būti panaikintas, jeigu ši atstovybė arba filialas:

- a) nesilaiko leidimo išdavimo reikalavimų;
- b) nevykdo savo įsipareigojimų pagal valstybės, kurioje vykdoma draudimo veikla, nustatytas taisykles, ypač sudarydama 15 straipsnyje apibrėžtus techninius draudimo atidėjimus.

Prieš panaikindamos leidimą, valstybės, kurioje vykdoma draudimo veikla, priežiūros institucijos konsultuojasi su valstybės, kurioje yra draudimo įmonės pagrindinė buveinė, priežiūros institucija. Jeigu pirmosios priežiūros institucijos mano, kad būtina sustabdyti tam tikros atstovybės arba filialo veiklą iki pasibaigiant konsultacijoms, jos nedelsdamos apie tai informuoja valstybės, kurioje yra draudimo įmonės pagrindinė buveinė, priežiūros instituciją.

3. Bet koks sprendimas panaikinti leidimą arba sustabdyti draudimo veiklą turi būti išsamiai motyvuotas ir apie šį sprendimą pranešama atitinkamai draudimo įmonei.

Kiekviena valstybė narė užtikrina teisę apskūsti tokį sprendimą teismui.

III Antraštinė dalis — Taisyklės, taikomos Bendrijoje įsteigtoms draudimo įmonių, kurių pagrindinė buveinė yra už Bendrijos teritorijos ribų, atstovybėms ir filialams

23 straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė suteikia galimybę draudimo įmonėms, kurių pagrindinė buveinė yra už Bendrijos teritorijos ribų, imtis 1 straipsnyje nurodytos draudimo veiklos tik tuo atveju, kai išduodamas oficialus leidimas.

2. Valstybė narė išduoda leidimą, jeigu draudimo įmonė atitinka bent jau šias sąlygas:

- a) turi teisę imtis draudimo veiklos pagal savo nacionalinės teisės aktus;
- b) įsteigia atstovybę arba filialą šios valstybės narės teritorijoje;
- c) įsipareigoja atstovybės arba filialo valdymo vietoje tvarkyti ten vykdomos draudimo veiklos apskaitą ir saugoti visus su šia veikla susijusius dokumentus;
- d) paskiria įgaliotąją atstovą, kurį turi tvirtinti kompetentingos valdžios institucijos;
- e) valstybėje, kurioje vykdoma draudimo veikla, valdo turtą, kurio dydis negali būti mažesnis kaip pusė 17 straipsnio 2 dalyje nurodyto minimalaus garantinio fondo dydžio, ir įmoka vieną ketvirtąją minimalaus dydžio dalį kaip garantiją;
- f) įsipareigoja išlaikyti mokumo atsargą pagal 25 straipsnyje nustatytus reikalavimus;
- g) pateikia veiklos planą laikydamasi 11 straipsnio 1 ir 2 dalių nuostatų.

24 straipsnis

Valstybės narės reikalauja, kad draudimo įmonės sudarytų pakankamus draudimo techninius atidėjimus, kurie padengtų rizikos prisiėmimo įsipareigojimus, prisiimtus jų teritorijose. Valstybės narės pasirūpina, kad atstovybė arba filialas padengtų šiuos draudimo techninius atidėjimus lygiaverčiu ir (tiek, kiek atitinkama valstybė yra nustačiusi) suderintu turtu.

Apskaičiuojant draudimo techninių atidėjų dydį, nustatant investavimo rūšis ir įvertinant turtą, taikomi valstybių narių teisės aktai.

Atitinkama valstybė narė reikalauja, kad turtas, dengiantis draudimo techninius atidėjimus, būtų lokalizuotas jos teritorijoje. Šiuo atveju taikoma 15 straipsnio 3 dalis.

25 straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė reikalauja, kad jos teritorijoje įsteigtų atstovybių ir filialų mokumo atsargą sudarytų turtas, nesuvaržytas numatomais įsipareigojimais, atėmus visą nematerialų turtą. Mokumo atsargą yra apskaičiuojama pagal 16 straipsnio 3 dalies

nuostatas. Tačiau, apskaičiuojant mokumo atsargą, atsižvelgiama tik į draudimo įmokas arba įnašus ir išmokas, susijusias su atitinkamos atstovybės arba filialo draudimo veikla.

2. Viena trečioji mokumo atsargos dalis sudaro garantinį fondą. Garantinis fondas negali būti mažesnis kaip pusė 17 straipsnio 2 dalyje nurodyto minimalaus dydžio. Pradinis įnašas, sumokėtas pagal 23 straipsnio 2 dalies e punktą, įskaičiuojamas į garantinį fondą.

3. Mokumo atsargą atitinkantis turtas, neviršijantis garantinio fondo dydžio, turi būti laikomas toje valstybėje, kurioje vykdoma draudimo veikla, o viršijantis turtas turi būti laikomas Bendrijos teritorijoje.

26 straipsnis

1. Bet kuri draudimo įmonė, turinti vienos valstybės narės leidimą imtis draudimo veiklos ir gavusi kitos valstybės narės arba kitų valstybių narių leidimus įsteigti jų teritorijoje savo atstovybes arba filialus, gali pateikti prašymą, kad jai būtų suteiktos šios lengvatos:

- a) 25 straipsnyje nurodyta mokumo atsarga būtų apskaičiuojama atsižvelgiant į jos visą veiklą, vykdomą Bendrijos teritorijoje; šiuo atveju atsižvelgiama į draudimo įmokas arba įnašus ir išmokas, susijusias su draudimo veikla, kurią vykdo visos Bendrijoje įsteigtos atstovybės arba filialai;
- b) šiose valstybėse ji būtų atleista nuo 23 straipsnio 2 dalies e punkte nurodyto įnašo sumokėjimo;
- c) garantinį fondą atitinkantis turtas būtų laikomas tik vienoje iš valstybių narių, kuriose ji vykdo draudimo veiklą.

2. Jeigu bent dvi iš minėtų valstybių narių visiškai arba iš dalies patenkina prašymą, valstybės narės, kurios teritorijoje yra prašymą padavusius draudimo įmonės seniausios įsteigta atstovybė arba filialas, kompetentinga valdžios institucija patikrina draudimo įmonės mokumą, atsižvelgdama į visą jos veiklą valstybėse narėse, kurios patenkino prašymą. Tačiau draudimo įmonei paprašius ir visoms atitinkamoms valstybėms narėms vieningai pritarus, tokį patikrinimą gali atlikti kitos valstybės narės kompetentinga valdžios institucija. Tikrinanti institucija gauna iš kitų valstybių narių reikalingą informaciją apie draudimo įmonės atstovybes arba filialus, įsteigtus jų teritorijose.

3. Šiame straipsnyje numatytos lengvatos gali būti panaikintos vienos ar kelių atitinkamų valstybių narių iniciatyva.

27 straipsnis

19 ir 20 straipsnių nuostatos taip pat taikomos visų draudimo įmonių atstovybėms ir filialams, kuriems taikoma ši direktyvos antraštinė dalis.

Taikant 20 straipsnį, valstybės narės, kurioje yra seniausios įsteigta draudimo įmonės atstovybė arba filialas, priežiūros institucija arba institucija, kuri vietoj pirmosios tikrina bendrą filialų arba atstovybių mokumą, prilyginama tos valstybės, kurioje yra Bendrijoje veikiančios draudimo įmonės pagrindinė buveinė, institucijai.

28 straipsnis

Jeigu 26 straipsnio 2 dalyje nurodyta institucija panaikina leidimą, ji apie tai praneša kitų valstybių narių, kuriose veikia draudimo įmonė, priežiūros institucijoms, o pastarosios imasi atitinkamų priemonių. Jeigu leidimas panaikinamas dėl to, kad bendras mokumas, nustatytas valstybių narių, kurios patenkino prašymą pagal 26 straipsnį, yra nepakankamas, kitos valstybės narės, patenkinusios šį prašymą, taip pat panaikina savo leidimus.

29 straipsnis

Siekdama savitarpiskumo pagrindu užtikrinti tinkamą apdraustųjų apsaugą valstybėse narėse, Bendrija, remdamasi sutartimis, sudarytomis su viena arba keliomis trečiosiomis valstybėmis pagal Sutartį, gali leisti, kad būtų taikomos kitokios nei šioje antraštinėje dalyje nurodytos nuostatos.

IV Antraštinė dalis — Pereinamojo laikotarpio ir kitos nuostatos

30 straipsnis

1. Valstybės narės nuo pranešimo apie šią direktyvą dienos nustato penkerių metų laikotarpį, taikomą II antraštinėje dalyje nurodytoms draudimo įmonėms, kurios įsigaliojant šią direktyvą įgyvendinančioms priemonėms vykdo jų teritorijose draudimus, priskiriamus vienai arba kelioms 1 straipsnyje apibrėžtomis draudimo grupėms, kad jos įvykdytų 16 ir 17 straipsniuose keliamus reikalavimus.

2. Be to, valstybės narės gali:

- a) nustatyti bet kokioms šio straipsnio 1 dalyje nurodytoms draudimo įmonėms, kurios, pasibaigus penkerių metų laikotarpiui, iki galo nesudarė mokumo atsargos, papildomą ne ilgesnį kaip dvejų metų laikotarpį, per kurį šios draudimo įmonės turėtų iki galo sudaryti mokumo atsargą, tačiau tik tuo

atveju, jei šios draudimo įmonės pagal 20 straipsnį yra pateikusios priežiūros institucijai priemonių, kurių ketina imtis šiam tikslui įgyvendinti, planą;

- b) atleisti šio straipsnio 1 dalyje nurodytas draudimo įmones, kurių metinės draudimo įmokų arba įnašų pajamos, pasibaigus penkerių metų laikotarpiui, yra šešis kartus mažesnės už 17 straipsnio 2 dalyje nustatytą minimalų garantinį fondą, nuo reikalavimo sudaryti šį minimalų garantinį fondą iki finansinių metų, kai draudimo įmokų arba įnašų pajamos yra šešis kartus mažesnės už minimalų garantinį fondą, pabaigos. Išnagrinėjus tyrimo rezultatus pagal 33 straipsnį Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu, vieningai nusprendžia, kada valstybės narės turi panaikinti šį atleidimą.

3. Draudimo įmonės, siekiančios išplėsti savo veiklą, kaip nurodyta 8 straipsnio 2 dalyje arba 10 straipsnyje, gali taip padaryti tik tuo atveju, jeigu jos iš karto laikosi šios direktyvos taisyklių. Tačiau 2 dalies b punkte nurodytos draudimo įmonės, kurios nacionalinėje teritorijoje pradeda drausti kitas grupes arba išplečia savo veiklą kitose nacionalinės teritorijos dalyse, gali būti atleistos dešimčiai metų nuo pranešimo apie šią direktyvą reikalavimo sudaryti 17 straipsnio 2 dalyje nurodytą minimalų garantinį fondą.

4. Draudimo įmonė, kurios struktūra skiriasi nuo išvardytų 8 straipsnyje, gali trejus metus nuo pranešimo apie šią direktyvą tęsti draudimo veiklą, nekeisdama savo teisinio statuso, galiojančio tuo metu, kai gaunamas toks pranešimas. Draudimo įmonės, įsteigtos Jungtinėje Karalystėje karališkuoju aktu, privatinės teisės aktu arba specialiuoju viešosios teisės aktu, gali neribotą laikotarpį vykdyti savo veiklą nekeisdamos įmonės rūšies.

Belgijos draudimo įmonės, kurios, atsižvelgdamos į savo tikslus, teikia intervencines hipotekos paskolas arba atlieka taupymo operacijas pagal privačių taupomųjų bankų priežiūros 15 straipsnio 4 dalies nuostatas, suderintas 1967 m. birželio 23 d. karališkuoju aktu, gali toliau vykdyti šią veiklą trejus metus nuo pranešimo apie šią direktyvą.

Atitinkamos valstybės narės sudaro šių draudimo įmonių sąrašą ir jį perduoda kitoms valstybėms narėms bei Komisijai.

5. Draudimo įmonėms, kurios laikosi 15, 16 ir 17 straipsnių nuostatų, paprašius, valstybės narės nebetaiko ribojančių priemonių, susijusių su hipoteka, depozitais bei garantijomis ir nustatytų galiojančiais teisės aktais.

31 straipsnis

Valstybės narės nuo pranešimo apie šią direktyvą dienos nustato didžiausią penkerių metų laikotarpį, taikomą III antraštinėje dalyje nurodytoms draudimo įmonių atstovybėms ir filialams, kurie

įsigaliojant šią direktyvą įgyvendinančioms priemonėms vykdo draudimus, priskiriamus vienai arba kelioms 1 straipsnyje apibrėžtomis draudimo grupėms, ir neišplečia savo veiklos, kaip nurodyta 10 straipsnio 2 dalyje, kad jos įvykdytų 25 straipsnio reikalavimus.

32 straipsnis

Laikotarpiu, kuris pasibaigia įsigaliojus sutarčiai, sudarytai su trečiaja valstybe pagal 29 straipsnį, arba vėliausiai praėjus ketveriems metams nuo pranešimo apie šią direktyvą dienos, kiekviena valstybė narė gali ir toliau taikyti tos valstybės draudimo įmonėms, įsteigtoms jos teritorijoje, suderinto turto ir draudimo techninių atidėjamų lokalizavimo taisyklės, kurios joms buvo taikomos 1973 m. sausio 1 d., jeigu apie tai pranešama kitoms valstybėms narėms ir Komisijai ir jeigu neperžengiamos lengvatų, taikomų pagal 15 straipsnio 2 dalį valstybės narės draudimo įmonėms, įsteigtoms jos teritorijoje, ribos.

V Antraštinė dalis — Baigiamosios nuostatos

33 straipsnis

Siekdamos palengvinti tiesioginio draudimo veiklos priežiūrą Bendrijoje ir bet kokių sunkumų, kylančių dėl šios direktyvos taikymo, nagrinėjimą, Komisija ir valstybių narių kompetentingos valdžios institucijos glaudžiai bendradarbiauja.

34 straipsnis

1. Per šešerius metus nuo pranešimo apie šią direktyvą dienos Komisija pateikia Tarybai ataskaitą apie finansinių reikalavimų, taikomų pagal šią direktyvą, poveikį valstybių narių draudimo rinkoms.

2. Kai būtina ir jeigu būtina, Komisija teikia Tarybai tarpines ataskaitas iki pereinamojo laikotarpio, nustatyto 30 straipsnio 1 dalyje, pabaigos.

35 straipsnis

Per 18 mėnesių nuo pranešimo apie šią direktyvą dienos valstybės narės pakeičia savo nacionalinės teisės nuostatas, kad būtų laikomasi šios direktyvos, ir apie tai nedelsdamos praneša Komisijai.

Pakeistas nuostatas būtina pradėti taikyti per 30 mėnesių nuo pranešimo dienos, atsižvelgiant į 30, 31 ir 32 straipsnius.

36 straipsnis

Pranešus apie šią direktyvą, valstybės narės užtikrina, kad šios direktyvos taikymo srityje priimamų pagrindinių įstatymų ir kitų teisės aktų tekstai būtų pateikti Komisijai.

37 straipsnis

Priedas yra sudedamoji šios direktyvos dalis.

38 straipsnis

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Briuselyje, 1973 m. liepos 24 d.

Tarybos vardu

Pirmininkas

I. NØRGAARD

PRIEDAS

A. Rizikų klasifikacija pagal draudimo grupes

1. *Nelaimingi atsitikimai* (įskaitant gamybines traumas ir profesines ligas):
 - nustatyto dydžio piniginės išmokos,
 - kompensacinės išmokos,
 - mišrios išmokos (minėtų dviejų išmokų derinys),
 - keleivių sužalojimas.
2. *Ligos*:
 - nustatyto dydžio piniginės išmokos,
 - kompensacinės išmokos,
 - mišrios išmokos (minėtų dviejų išmokų derinys).
3. *Sausumos transporto priemonės* (išskyrus geležinkelio transporto priemones):
 - visa žala, padaryta automobiliams, arba jų netekimas,
 - visa žala, padaryta kitoms sausumos transporto priemonėms, išskyrus automobilius, arba jų netekimas.
4. *Geležinkelio transporto priemonės*

Visa žala, padaryta geležinkelio transporto priemonėms, arba jų netekimas.
5. *Skraidymo aparatai*

Visa žala, padaryta skraidymo aparatams, arba jų netekimas.
6. *Laivai* (jūrų, ežerų, upių ir kanalų):
 - visa žala, padaryta upių ir kanalų laivams, arba jų netekimas,
 - visa žala, padaryta ežerų laivams, arba jų netekimas,
 - visa žala, padaryta jūrų laivams, arba jų netekimas.
7. *Vežami kroviniai* (įskaitant prekes, bagažą ir kitus krovinius)

Visa žala, padaryta vežamoms prekėms arba bagažui, arba jų netekimas, nelygu gabenimo forma.
8. *Gaisrai ar gamtos jėgos*

Visa žala, padaryta turtui (kitam, nei įtraukta į 3, 4, 5, 6 ir 7 punktus), arba jo netekimas dėl:

 - gaisro,
 - sproginimo,
 - audros,
 - kitų gamtos jėgų, išskyrus audrą,
 - branduolinės energijos,
 - žemės įgriuvos.

9. *Kita žala, padaryta turtui*

Visa žala, padaryta turtui (kita, nei įtraukta į 3, 4, 5, 6 ir 7 punktus), arba jo netekimas dėl krušos arba šalčio ir bet kokių draudiminių įvykių, tokių, kaip vagystė, išskyrus išvardytus 8 punkte.

10. *Sausumos transporto priemonių civilinė atsakomybė*

Visa civilinė atsakomybė, naudojant sausumos transporto priemones (įskaitant vežėjo civilinę atsakomybę).

11. *Skraidymo aparatų civilinė atsakomybė*

Visa civilinė atsakomybė, naudojant skraidymo aparatus (įskaitant vežėjo civilinę atsakomybę).

12. *Laivų (jūrų, ežerų, upių ir kanalų) civilinė atsakomybė*

Visa civilinė atsakomybė, naudojant laivus jūrose, ežeruose, upėse arba kanaluose (įskaitant vežėjo civilinę atsakomybę).

13. *Bendroji civilinė atsakomybė*

Visa civilinė atsakomybė, išskyrus nurodytą 10, 11 ir 12 punktuose.

14. *Kreditas:*

- nemokumas (bendras),
- eksporto kreditas,
- dalinių įmokų kreditas,
- hipoteka,
- žemės ūkio kreditas.

15. *Laidavimas:*

- tiesioginis laidavimas,
- netiesioginis laidavimas.

16. *Įvairūs finansiniai nuostoliai:*

- darbo netekimas,
- nepakankamos pajamos (bendrosios),
- blogas oras,
- pašalpų netekimas,
- besitęsiančios bendrosios išlaidos,
- nenumatytos prekybos išlaidos,
- rinkos vertės sumažėjimas,
- nuomos arba kitų pajamų netekimas,
- netiesioginiai prekybos nuostoliai, išskyrus paminėtus pirmiau,
- kiti finansiniai nuostoliai (ne prekybos),
- kitos finansinių nuostolių formos.

17. *Teisinės išlaidos*

Teisinės ir bylinėjimosi išlaidos.

Draudimo grupės rizika negali būti įtraukta į kitas draudimo grupes, išskyrus C dalyje nurodytus atvejus.

B. Leidimų, išduodamų daugiau nei vienai grupei, apibūdinimas

Jeigu leidimas tuo pačiu metu taikomas:

- a) 1 ir 2 draudimo grupėms, jis vadinamas draudimu nuo nelaimingų atsitikimų ir sveikatos draudimu;
- b) 1 (ketvirta įtrauka), 3, 7 ir 10 draudimo grupėms, jis vadinamas transporto priemonių draudimu;
- c) 1 (ketvirta įtrauka), 4, 6, 7 ir 12 draudimo grupėms, jis vadinamas jūrų ir sausumos transporto draudimu;
- d) 1 (ketvirta įtrauka), 5, 7 ir 11 draudimo grupėms, jis vadinamas oro transporto draudimu;
- e) 8 ir 9 draudimo grupėms, jis vadinamas draudimu nuo gaisro ir kitos žalos, padarytos turtui;
- f) 10, 11, 12 ir 13 draudimo grupėms, jis vadinamas civilinės atsakomybės draudimu;
- g) 14 ir 15 draudimo grupėms, jis vadinamas kredito ir laidavimo draudimu;
- h) visoms draudimo grupėms, jis vadinamas taip, kaip nustato atitinkama valstybė narė, kuri apie tai praneša kitoms valstybėms narėms ir Komisijai.

C. Papildomos rizikos

Draudimo įmonė, gaunanti leidimą pagrindinės rizikos, priskiriamos vienai arba kelioms draudimo grupėms, draudimui, taip pat gali be atskiro leidimo drausti kitai draudimo grupei priskiriamas rizikas, jeigu pastarosios:

- susijusios su pagrindine rizika,
- susijusios su objektu, kuris draudžiamas nuo pagrindinės rizikos,
- įtraukiamos į pagrindinės rizikos draudimo sutartį.

Tačiau rizikos, įtrauktos į šio priedo A dalies 14 ir 15 punktus, negali būti laikomos kitų draudimo grupių papildomomis rizikomis.
